

Louis Van De Water

° 1906

† 13-08-57

Echtgenoot van Maria Watteny
(meter van de vlag van de vereniging)

Een grote overgang

Tot aan de tweede wereldoorlog werd er nog veel geïmkerd met korven. Een strookorf was betaalbaar en velen konden die zelf vlechten. Een bijenkast uit hout maken was een hele karwei. De mensen moesten dat vooral met gewoon gereedschap vervaardigen.

De manier van imkeren was ook totaal verschillend. Wie met korven werkte zag graag de zwermen afkomen om zijn aantal volken op peil te houden, want veelal werden de volken die geroofd werden ook afgemaakt.

Maar ook de bijen zijn niet gelijk!

De bijen in de korf maken hun raten naar hun eigen goesting en bouwen 835 à 870 cellen per dm².

De imker die met kasten werkt gebruikt waswafels met een celmaat van 750 cellen per dm². Inderdaad een Belgische professor kwam op het idee de celmaat te vergroten om grotere bijen te kweken. In het begin van de twintigste eeuw was rode klaver een veel toegepast landbouwgewas in Europa. De lange bloemschacht was echter – in tegenstelling tot witte klaver – slecht bereikbaar voor de zwarte bij. De Belgische professor Baudoux zinspeelde op een grotere bij met een langere tong en een groter vliegbereik en derhalve een grotere honingopbrengst. Na experimenten met diverse maten kunstraat – zelfs tot aan 5,7 mm toe – bleek onze zwarte bij zeer flexibel te zijn en het makkelijkst te migreren te zijn naar 5,4 mm kunstraat. Deze kunstraat werd vrijwel vlekkeloos uitgebouwd. Het verhaal van de grotere bij met betere prestaties ging in die tijd als een lopend vuurtje door Europa. Baudoux was in imkerskringen een veelgevraagd spreker. In twee jaar tijd verkocht de firma Rietsche – nu nog steeds bekend van de huidige kunst-raatpersen – meer dan 200 waspersen met het 5,4 mm celpatroon in Europa. Overigens ook wel begrijpelijk, bijen werden in die tijd vooral gehouden als bron van inkomsten. Door toedoen van Baudoux en het vooruitzicht van hogere honingopbrengsten zitten we nu al honderd jaar met een grote bij, die daarvoor van nature kleiner was.

1958

Bijentelersbond «De Vrije Bie» Assebroek

Samenkomst en uitstap naar de koolzaadvelden

Het weder op 1 juni was bijzonder gunstig voor onze uitstap naar de hollandse koolzaadvelden, met een bezoek aan enkele bijenstanden op het grensgebied.

Om 2.30 u vergaderden een veertiental leden, waaronder de Voorzitter en Ondervoorzitter, ten huize van ondergetekende. Van hier te beginnen was het al «bij» en bijkast wat de klok sloeg. Een rondgang werd gedaan in de tuin en de bijenstal werd bezocht, die voor de gelegenheid zonder bijen was, want ook hier waren de bijen verhuisd naar de hollandse grens. Niettegenstaande dit feit had iedereen er zijn vermaak in de bijen naarstig te zien honing puren op de vijftig meter lange boord thym, die prachtig in bloei stond. Verschillende honiggevendende planten werden aangetoond, waaronder he! «schilders-

zonder vliegplankjes, en zelfs een kast met het vlieggat nog gesloten. Gezien de vergevorderde toestand van de kast was het de bietjes mogelijk geweest in het rotte hout zelf gaatjes te knagen en zich zodoende te bevrijden. Een reserve-kast met scheefgetrokken ramen uit canada-hout, met slechte draadbespanning waaraan verschillende stukjes wasraat bengelden, een stukje per draad, in alle mogelijke vormen, en vastgegoten met het druipend roet van een brandende kaars. Andere raampjes voorzien van stukken oude raat, met beschimmeld broed erin van voor twee of drie jaar, ook eveneens per stuk vastgegoten aan ieder draadje. Als slot van deze aanschouwelijke les vonden wij dan nog een prachtige muizennest, veilig verborgen in de benedenhoek van de kast. Reeds toen wij van op afstand de kasten naderden werd de opmerking gemaakt dat de bijen aan het zwermen waren, want een overgrote wolk bijen hing boven de kasten te toeren. Toen wij dichterbij

Bijen op het koolzaad

verdriet» of Saxifrage, de «rijstap» of Sedum Acer en meer andere. Toen wij meenden voltallig te zijn werd koers gezet naar ons doel, met een vijftal personenwagens.

Rond half vier waren wij ter plaatse, en eerst werd een bijenstand bezocht, die een paar leden met opzet van tevoren hadden uitgezocht, en waar alles te zien was wat een imker niet zou mogen doen of niet zou mogen hebben. Een goede praktische les voor onze jonge liefhebbers, Som maar op. Niet-waterdichte kasten,

waren bleek dit een grove vergissing. De bietjes hadden wel hun weg gevonden om de kasten te verlaten door het gras, dat een meter hoog was opgeschoten tussen en voor de kasten, maar ze vonden deze niet terug. Wanneer wij dan als goede imkers, het gras hadden verwijderd stormden de bijen welgezind naar binnen.

Zegt men ons niet dat wij moeten reizen met bijendichte kasten? Alleen met sterke volken? Dat de slordigheid van de bieman de oorzaak is van vele ziekten en vernielingen in de bijenstand?

En nu ging het verder. Daar bijna iedere stand in een andere weide was opgesteld vervolgden wij onze weg over prikkeldraad en afsluitingen.

Bij de stand van een onzer leden werd halt gehouden en kasten werden geopend en onderzocht, waarbij allerhande opmerkingen het voorwerp van het gesprek vormden, en waar er nogmaals voor velen te lren viel.

Na nog een paar volgende standen te hebben bekeken, konden wij ons reeds een algemeen beeld vormen van de toestand der volken. Alle kasten waren slechts matig en enkele minder sterk bevolkt, en de honigvoorraad was dan ook in verhouding en practisch niet noemenswaardig.

Bij het naderen van een laatste stand waren enkele leden verwonderd dat deze Zuid-Oost gericht was, terwijl de tot nu toe bezochte kasten alle de noordelijke richting hadden verkozen, zodanig dat de vlucht der bijen, over een beek van circa 3 meter breed, die de grens België-Holland vormde, recht naar de koolzaadvelden leidde. De verwondering werd nog groter, toen enkele kasten werden geopend, waarvan verschillende hoogselramen mooi verzegelde honing bevatten, die tot boventoe met bijen waren bezet.

Dan rustten wij wat uit in het malse gras der polderweiden en een uur lang werd er geredeneerd over alles wat maar iets met bijen te maken had, vooral over de richting der bijenkasten bij de opstelling. Kwam het hierdoor dat deze stand, waar bijen van drie liefhebbers waren opgesteld, in zijn geheel veel beter was, en in volk en in voorraad, dan de andere nevenliggende standen? Tot slot waren het allen wel eens dat een noordelijke stand, met vlak daarvoor een sloot, meer verlies aan volk teweegbracht, en vooral kouder opgesteld stond, dan deze met zuidelijke richting, die geprofiteerd hadden van de warmte der voorjaarszon en waarvan de bijen, vóór ze de beek overstaken, in hun vlucht reeds een goede hoogte had-

den bereikt, door het feit dat ze over de kasten heen hun baan moesten nemen.

Vervolgens ging het met de auto's over de nederlandse grens naar de koolzaadvelden zelf, die nog tamelijk bevroren werden, maar rap het einde van hun bloei naderden. Verschillende velden waren reeds volledig uitgebloeid, zodat er overleg werd gepleegd om in de eerstkomende dagen de bijen naar huis te halen.

In een der hollandse café's hebben wij dat onze innerlijke mens versterkt met een goeie borrel en een paar broodjes met ham, en rond een grote conferentietafel werden weer allerhande belevenissen met de bijen opgehaald, waarbij onze door-knede voorzitter goed zijn man stond.

Het liedje was nog niet uit. Bij onze terugkeer in België werd nog een andere stand bezocht, die middenin een 5 Ha groot koolzaadveld was opgesteld. Hier bleek al spoedig dat de bijen armoede hadden en nodig thuis waren, alhoewel hier nog tamelijk veel bloei was. Weerom waren vele leden wat wijzer geworden en hebben ze kunnen vaststellen dat niet iedere koolzaadakker honig geeft en dat het altijd gevaarlijk is zijn bijen te plaatsen waar zich maar een enkel koolzaadveld bevindt.

En zo werd het half negen. Straatje in en straatje uit, met een paar tussenhalten met een tas koffie, een Rodenbach of een andere verfrissing geraakten wij terug op ons vertrekpunt waar afscheid werd genomen en vanwaar onze bereidwillige autogeleiders iedereen naar zijn bestemming brachten.

De thuisblijvers hadden ongelijk, en wordt er het volgend jaar terug koolzaad gezaaid, dan reizen onze bijen opnieuw naar de polder en op een mooie zondag reizen wij hen dan achterna met een hele karavaan, om aldus aan iedereen de gelegenheid te geven te kijken te zien op te merken en daardoor wat wijzer te worden ten bate van onze geliefde bijenteelt.

J. Maes.

Prijs van de honing: 80 frank/kg

1959

Honingprijs: 100 frank/kg

13 december 1959:

eerste Ambrosiusfeest in zaal Rustenhove, wantestraat te Assebroek

*
**

Bij een Sint-Ambrosiusfeest op 13 december te Assebroek (bij Brugge)

Van in de voormiddag, hadden de Bestuursleden der Afdeling, zich voorgesteld ieverig in de weer te zijn, zoals onze Bietjes, om alles te ordenen en bijeen te brengen, dat hun leden met hun familie en de genodigden, aangenaam en aantrekkelijk zou kunnen zijn op dit Sint-Ambrosiusfeest, dat ze na rijp overleg tussen jong en oud besloten hadden op bijzondere wijze te vieren.

Bereidwilligen, met modern vervoer, haalden leden van het Provinciaal Bestuur en anderen, ja zelfs hele gezinnen van leden ten huize af, om ze te brengen naar de voor deze dag geschikte zaal «Rusthoeve» te Assebroek, hun ter beschikking gesteld door de Geestelijkheid der Parochie, waar dan ook M. V. Holvoet van Heule een tentoonstelling had opgesteld, zodat er voor al die aankwamen direkt wat te beoordelen was, zoals Biemannen dat kunnen.

Het kon dan ook niet anders, of de geachte Heer Voorzitter der afdeling sprak met een verjongd gevoel de verwelkomingsrede aan allen uit, verder werd de leiding van de zwaar gevulde dagorde waargenomen door een jonger bestuurslid Heer J. Maes uit St.-Kruis.

Vooreerst werden twee bijenfilmen afgerold door de Eerw. Heer De Witte, Voorzitter van het Westvlaams Verbond voor Bijenteelt. Met zijn gemoedelijke en welsprekende taal zette hij het ganse bijenleven uiteen en bracht ons verder in de schone streken van Oostenrijk en Italië, hem bekend op zijn reizen en de schone zichten op gebied van Koninginneteelt enz. aldaar opgenomen, waarlijk iets enig.

Maar er was voor meer gezorgd, en hier kwamen er nog meer, ja ook de vrouwen in 't gelid, men had de versterking van de inwendige mens niet vergeten, hoe dat ging, ja, men moet er geweest zijn om zich daar een gedacht van te vormen; en de tombola dan, niet klein in zijn opzet; deze bewees nog eens dat een bijentelersvereniging bestaat uit leden die in de samenleving verschillende beroepen en andere taken te vervullen hebben; de talrijk geschonken prijzen waren daarvan de afbeelding. Dit feest waar de inrichters ere van halen werd dan besloten met een schone aanspraak door een leraar uit de Provincie, die deze dag en het werk van de afdeling Assebroek in een waar daglicht stelde, de Bijenteelt algemeen ten bate.

Maar daarmede was het nog niet gedaan, men ging zo maar niet te 8 uur 's avonds wegllopen, velen plaatsten zich rond de tafels in de drank- en eetzaal; die ook gedeeltelijk tentoonstellingszaal was, om nog een uurtje gezelligheid te verwerken, want Lekens zat nu niet in zijn zetel, maar wist ons weer op grappige wijze te vertellen hoe het er ook in de afdeling Gent was aantoe geweest, dus Vlaanderen was die dag actief geweest.

Zeereerwaarde Heer Pastoor Haerens Zaliger, zal zeker neer gezien hebben op die gezelligheid en leute, hij, de man waar men nog elders ook aan denkt, en die zo graag naar de Westvlaamse vrienden overkwam, en heel zeker zal hij gedacht hebben, men is in ons Vlaamse land de wijze raad die hen opgedist werd in luimige uitdrukkingen nog in het geheel niet vergeten.

Een toeschouwer uit Oost-Vlaanderen.

*
**

**Uitstap van de bijentelersmaatschappij « De Vrije Bie » te
Assebroek, naar de inrichting voor bijenteelt van de Heer René
Lekens te Zomergem, op 12 juli 1959**

Een vijftal leden hadden voor vervoermogelijkheid gezorgd. Met hun private wagens vertrokken wij aan ons lokaal met een vijftwintigtal leden. Ons reisje liep over Assebroek-Oedelem-Knesselare-Ursel naar Zomergem. Daar werden wij opgewacht door de Heer Lekens. Iedereen voelde zich al dadelijk thuis, want de eenvoud van de heer Lekens en het hartelijk woordje van mevrouw maken hen tot echte mensenvrienden. Iedereen ondervond spoedig dat wij hier met een rechtschapen en bedreven bijenteler te doen hadden. Wij werden binnen gevraagd, maar reeds kuierden enkele leden naar de bijenhalle, zodat de anderen volgden. Benevens bijen van inlands ras zagen wij er ook gekruiste rassen en zuivere Italiaanse. De heer Lekens wist ons te vertellen dat bijlange niet alle kruisingen steekduivels voortbrengen en dit kon hij ook meteen bewijzen. Ook konden wij de zacht-aardigheid der Italianen bewonderen, die met weinigen op de vliegplank lopen maar direct starten en dadelijk binnenlopen bij hun thuiskomst. Onze belangstelling ging ook vooral naar een paar kasten, door de eigenaar ontworpen, in de vorm van lusthuisjes en met een zeshoekige vorm, die doen denken aan de vorm der cellen. Benevens de vele nadelen hieraan verbonden, doordat alle ramen van verschillende grootte zijn, verzekerde de heer Lekens ons dat deze beide kasten omzeggens ieder jaar zijn beste zijn in volk en opbrengst. Dit schrijft hij toe aan de volledige natuurlijke bolvorm van het broednest in deze kasten, waardoor de bijen vroeger en rapper tot ontwikkeling kunnen komen. Verschillende kasten werden nagezien. Hieruit bleek dat het dit jaar wel de moeite zou lonen om de slinger uit te halen. Nu werd een rondgang gemaakt, eerst en vooral in de werkplaats waar het was wordt bewerkt en gewafeld. Vele vragen werden gesteld in verband met wasbereiding en op alle vragen gaf de heer Lekens de nodige uitleg, zodat vele leden nu een betere kijk zullen hebben op alles wat was en waswafels aangaat. Wij zagen er de goed onderhouden werktuigen voor het smelten en wafelen van de was en de meterlange opeengestapelde wasriemen. Ook stonden er enkele opgerold die mogelijks zo geleverd worden en waarvan de imker dan naar believen kan snijden.

Verder zagen wij zijn magazijn van bijentelersmateriaal en een van zijn zelfontworpen kasten werd buiten gebracht en van onder tot boven bekeken en beoordeeld. De leden stonden in bewondering voor de fijne afwerking, de degelijke kwaliteit van het hout en het praktisch en gemakkelijk behandelen van deze kast. Een model dat werkelijk aanbeveling verdient.

Vervolgens werden wij door de heer Lekens uitgenodigd een glaasje te gebruiken. Voor de dames en andere liefhebbers zorgde mevrouw voor een kopje geurende koffie met koekjes.

Daarna werd besloten een paar andere standen van de heer Lekens te gaan bezoeken en zo werd koers gezet naar Waarschoot, waar op een boerderij een dertigtal kasten waren opgesteld. Daar bevonden zich ook een reeks kweek-

kastjes. Weerom werden kasten onderzocht, vragen gesteld en beantwoord en telkens viel het op hoe gemakkelijk en bedreven de heer Lekens zijn bijen behandelde. Kan het ook anders, meer dan veertig jaar bijenteler. Wij moesten werkelijk onze leden van rond de halle trekken om onze uitstap te kunnen vervolgen. Zo ging het dan naar Adegem, waar ook een dertigtal kasten stonden. Het viel al dadelijk op dat de bijen hier sterker vlogen dan op de vorige plaatsen en aan het gewicht der kasten te oordelen was dit hier ook wel een betere stand dan de vorige. Het is opvallend hoe de drachten verschillen van de ene plaats naar de andere, niettegenstaande de geringe afstand tussen de standen van ca 10 km. Zeker spelen hier vele factoren zoals vochtigheidsgehalte van de grond, het uitvallen van regenvlagen, het toeval van tijdelijke drachtbronnen, zoals raapzaad of andere.

Een vierde stand werd dan bezocht te Oostwinkel en het was werkelijk opvallend hoe ordelijk en zindelijk de halle hier ook was.

Door het vergevorderd uur kon een vijfde stand niet worden bezocht en zo werd de terugreis naar Zomergem aangevat. Daar dankten allen persoonlijk de heer Lekens en zijn familie voor het gulle onthaal en iedereen was er dan ook van overtuigd dat wij hier te doen hadden met een eenvoudig, onderlegd en vooral met een rechtschapen bieman.

Wij danken dan ook nogmaals langs deze weg de heer Lekens voor de goede ontvangst en de aangename en leerrijke namiddag.

Op onze terugreis werd nog eens halt gehouden te Knesselare, waar onze Ondervoorzitter de leden trakteerde, waarna wij allen te Assebroek aan ons lokaal behouden aankwamen.

J. Maes.

Achiel Vandermeersch
† 19-03-1960

11 december Ambrosiusfeest

9.00: misviering in Sint Salvator

15.00: in Nieuw gemeentehuis

Koffietafel – tentoonstelling - tombola - spelen voor de kinderen

«DE VRIJE BIE» ASSEBROEK

VERSLAG over de St. AMBROSIUSVIERING op zondag 11 december 1960

Voor de tweede maal sinds het bestaan van onze bijentelersmaatschappij «De Vrije Bie» werd het St. Ambrosiusfeest gevierd. In tegenstelling met het feest van verleden jaar, waar alle bijenkwekers van het vlaamse land waren uitgenodigd, werd dit aan de leden zelf voorbehouden.

Reeds vroeg in de morgen waren onze imkers in de weer om schikkingen te nemen teneinde met vrouw en gezin actief te kunnen deelnemen aan deze feestviering, want reeds om negen uur werd in de hoofdkerk St. Salvator te Brugge een heilige mis opgedragen voor al de afgestorven leden der gilde. Niettegenstaande het weder als een tegenvaller diende beschouwd was de opkomst een waar sukses. Meer dan vijftig leden woonden de mis bij en gingen er ten offer. Hoe voelden allen er de band die onze leden verbindt en hoe opbeurend en troostend voor de familieleden onzer afgestorven medebroeders was deze opkomst.

En dan om 3 uur 's namiddags, die veel besproken en druk voorbereide feestvergadering. Daar ons lokaal «Het Boldershof» voor deze viering werkelijk te klein was, werd «Het Nieuw Gemeentehuis» als lokaal voor

deze gelegenheid uitgekozen, waar ruime zalen ter beschikking stonden. Het werd er werkelijk een gezoem als in een bijenkorf, waar alles door elkaar wriemelde, groot en klein, oud en jong. De prachtig versierde zaal bracht allen in de goede stemming en er was tijd noch geld gespaard om alles op zijn best te zetten. Wat een enige aanblik bood de grote tentoonstelling en wat kon er daar niet worden bekeken en besproken. Honing van verschillende jaren, kleuren en herkomst, door de leden zelf samengebracht en van de nodige inlichtingen voorzien. Een stand met tientallen verschillende etiketten, alle met zorg op glazen honing aangebracht en geschikt. Een reeks kleine stalen vreemde honing van uit de verste uithoeken der wereld. Geen reklaam voor dit vreemde produkt, maar wel een sterk aftekenend bewijs van de degelijkheid van onze inlandse honing. Honingglazen en verpakking uit alle mogelijke landen, werkelijk leerzaam en het vergelijken waard. Dan het was onzer bijen in al zijn verschillende bewerkingen, als daar zijn, donkere wasbrokken uit zonnewassmelter, bekomen van oude raat, helgele wasklompen bekomen van ontzegeling, was in vormen, in schilfers, enz. tot zelfs enkele kunstvoorwerpen in was vervaardigd. En wat dan gezegd van de opgestelde microscoop waarin stuifmeelkorrels te bezichtigen waren, een mooie verzameling wespen en hommels, prachtige foto's en aquarellen van bijenhallen en imkersmateriaal en dan nog zoveel zaken meer. En dan... de enige verzameling boeken over bijenteelt, honderden, en verschillende maandbladen, los of ingebonden, werkelijk een stand waar vele ware liefhebbers hebben van genoten.

Ook een reporter van een gekend plaatselijk dagblad was tijdig aanwezig met pen en camera om de nodige nota's te nemen en alles op de plaat vast te leggen. Reeds de volgende zaterdag verscheen een uitgebreid verslag met foto's in de krant.

Deze tentoonstelling wekte zoveel belangstelling dat pas rond vier uur met de eigenlijke feestzitting kon aangevangen worden. Alle aanwezigen, een honderddertigtal, schaarden zich rond de mooi opgesmukte tafels en de Voorzitter heet allen welkom en drukt zijn verwondering uit over alles wat hij hier te zien krijgt, dit alles door eigen leden uitgevoerd, tot zelfs een paar mooie schilden betreffende onze vereniging. Hij verhaalt ons de legende van St. Ambrosius en geeft daarna het woord aan de graaggehoorde voordrachtgever, de Heer Van Heste uit Aartrijke. Op een werkelijk treffende en diep aangevoelde wijze brengt hij hulde aan onze bond, waar hijzelf altijd met genoegen terugkomt en er altijd iets nieuws kan ervaren. Op de hem eigen manier weet hij de leden te boeien, vooral daar waar hij wijst op de noodzaak van een gezonde liefhebberij voor de man, die hij dan aankoppelt met het nut in het gezin, voor de echtgenote en het hele familieleven. Ook de vrouwen en kinderen betreft hij aldus in deze feestviering en het verder verloop van deze dag heeft wel duidelijk aangetoond dat zijn woorden in geen dorre aarde waren gevallen.

Spreker wordt dan ook uitbundig toegejuicht, waarna de voorzitter allen uitnodigt om op aller gezondheid de koffie en boterkoeken te gebruiken. En of ze hebben gesmaakt! Vers opgediend met fijn geurende koffie en dan maar eten naar hartelust. Weerom werd hier de band van vriendschap nader toegehaald en de woorden van de spreker in de praktijk omgezet. Alle zorgen werden vergeten en het was waarlijk goed als vrienden samen te zijn.

Daar gaan de lichten doven en plots verschijnt op het witte doek de foto van een onzer vroegere feesten. Hoe is het mogelijk! Een van de bestuursleden had voor een apparaat gezorgd waarmee het mogelijk was, tekeningen, foto's en teksten, eender wat, op het witte doek over te brengen en zo werd deze vertoning werkelijk buitengewoon meegeleefd en gewaardeerd. Foto's van afgestorven leden, bijenhallen van onze leden, reisherninneringen, vertegenwoordiging in optochten en stoeten, foto's uit illustraties, in één woord, alles wat maar vertoond kon worden werd met de nodige uitleg geprojecteerd.

Wie nu dacht dat alles op zijn einde liep had zich deerlijk vergist, want de plezierigste noot kwam pas nu, toen muziek in de zaal weerklonk en onze kleins ten op maat in de zaal rondmarcheerden onder de leiding van een onzer bestuursleden. Wat er nu al werd uitgehaald is werkelijk te veel om te beschrijven. Allerhande spelen waaraan een prijs was verbonden werden

nu uiteengezet en uitgevoerd. Koeken oppeuzelen die alle aan touwtjes hingen te bingelen, zonder de handen te gebruiken en zonder dat iets op de grond viel. Of de grotere en de leden zelf zich vermaakt hebben, dat moet U hen maar zelf eens vragen. Een kegelspel, gepaard gaande met een mars-stap voerde de spanning ten top. Wat ging die avond toch snel voorbij, ja, want nu moest worden begonnen aan de trekking van de reuzentombola met rond de 2.000 F prijzen, aangekocht door de bond zelf en aangevuld met zeker 2.000 F prijzen, geschonken door de leden. Acht en negentig prijzen, een reeks zonder einde, waarvan de uitloting dan ook een hele tijd in beslag nam, maar met de grootste spanning werd gevolgd.

Intussen had de voorzitter medegedeeld dat vanwege de maatschappij «De Vrije Bie» een huldebrief zou worden gestuurd aan de Koning en de Koningin, waarbij deze het jonge paar alle heil toewenst. Ook uit de tentoongestelde honing werden acht glazen weerhouden, die samen met een begeleidende brief aan het koningspaar zouden worden gezonden als geprimeerde zuivere inlandse bijenhoning van de leden der «Vrije Bie» afkomstig uit het brugse.

Vele kleintjes werden nu naar huis gebracht terwijl het feest onder de groten werd voortgezet met een dansje en allerhande aantrekkelijkheden. Om er maar één te noemen. Na een afvallingsdans met een hoedje dat al dansend van het ene hoofd op het andere moest overgeplaatst worden, waarbij tenslotte twee mededingers overbleven, nl. twee dames, moest door deze geblinddoekt en uitgedost met een kinderbavetje, een fles limonade om het eerst worden uitgezogen door een fopspeen. De winnaar had niet voor niets gezogen, een fijne fles mede werd de dame aangeboden. En of er gelachen is!

Vele grappen werden nog verteld, menig glaasje hydromel werd gedronken, en toen de laatste medevierders «Het Nieuw Gemeentehuis» verlieten, was het reeds maandag geworden.